

TẠI SAO CỘNG SẢN THẮNG CUỘC?

Nguyễn Quang Duy

Cùng câu hỏi có nhiều cách trả lời khác nhau, nhân 70 năm ngày cộng sản cướp chính quyền bài viết sẽ nhìn cuộc chiến từ góc cạnh tranh giành quyền lực giữa người quốc gia và đảng cộng sản.

Người quốc gia gồm nhiều thành phần khác nhau đấu tranh giành chủ quyền cho toàn dân, khi đã có được chủ quyền chính người dân chọn lựa cá nhân hay tổ chức lãnh đạo đất nước. Ngược lại người cộng sản chỉ biết trung thành với "Đảng", và quyết tâm của "Đảng" là bằng mọi phương tiện, mọi cách, mọi giá phải cầm quyền và giữ vững quyền lực.

Đầu thế kỷ thứ 20, người cộng sản đã chọn hệ tư tưởng vô sản, tổ chức cộng sản và nhận tiền bạc do tổ chức này cung cấp để thực hiện Quốc Tế Vô Sản tại Việt Nam.

Nguyễn Tất Thành (Nguyễn Ái Quốc) một người ít học, thiếu trình độ, không nghề nghiệp, để có tiền hoạt động đã chọn làm việc cho quốc tế vô sản. Nhiều tài liệu chứng minh Nguyễn Tất Thành định kỳ lãnh lương và trợ cấp của tổ chức này.

Mẹ của Nguyễn Tất Thành mất sớm, cha thì là rượu chè be bét đến độ đánh chết tù nhân, bị án và bị sa thải, nên từ nhỏ ông đã không được dạy dỗ thành người có nhân bản.

Trong những cơn say rượu cha Nguyễn Tất Thành còn đánh đập con cái. Lớn lên trong một môi trường đầy bạo lực, ông nhanh chóng chọn con đường cộng sản lấy đấu tranh giai cấp, bạo lực vô sản làm phương tiện cướp chính quyền.

Nhiều bằng chứng cho thấy Nguyễn Tất Thành và Hồ Chí Minh là hai nhân vật khác nhau, nhưng cả hai đều là cộng sản nên đều có chung một bản chất là sử dụng bạo lực để nắm và giữ quyền hành.

Tại Việt Nam, tầng lớp nông dân nghèo được hứa hẹn tiêu diệt (giết) tầng lớp chủ nông để được chia ruộng đất. Xô viết Nghệ Tĩnh, Nam Kỳ Khởi Nghĩa và Cải Cách Ruộng Đất nằm trong

sách lược tiêu diệt tầng lớp chủ nông, tạo sự đối chọi giữa các tầng lớp xã hội tại nông thôn, giúp đảng Cộng sản chiếm được cảm tình của nông dân và nắm được địa bàn nông thôn.

Ở miền Nam tầng lớp chủ đất đông hơn, đời sống nông dân cũng dễ dàng hơn nên ảnh hưởng của cộng sản thua xa ảnh hưởng của 2 tôn giáo Hòa Hảo và Cao Đài. Trong một thời gian rất ngắn 2 tôn giáo đã thu hút hàng triệu tín đồ, trong khi cộng sản chỉ có chừng một ngàn người theo.

Đạo Hòa Hảo và Cao Đài lấy tính nhân bản làm căn bản còn cộng sản ngược lại dựa trên bạo lực vô sản. Mặc dù luôn bị cộng sản đàn áp 2 tôn giáo vẫn tiếp tục phát triển, ngược lại cộng sản đang trên đà thoái hóa, tự tiêu diệt. Cuối cùng nhân bản sẽ thay thế bạo lực, chính nghĩa sẽ thắng hung tàn, chí nhân sẽ thay cường bạo.

Tại Hà Nội vào tháng 8-1945 trong khi các đảng phái quốc gia có lực lượng quân sự lên đến hàng ngàn người nhưng vì thiếu thống nhất tư tưởng nên đã để Việt Minh với chỉ vài tay súng cướp được chính quyền từ tay chính phủ Trần Trọng Kim.

Hoàng Đế Bảo Đại trước thì từ chối người Nhật võ trang thành lập quân đội và sau lại thoái vị trao quyền cho cộng sản.

Đã thế Trường Chinh vẫn công khai luyến tiếc vì tháng Tám 1945 đảng cộng sản đã không sử dụng bạo lực vô sản. Nhưng ngay sau ngày 2-9-1945 cộng sản đã sử dụng bạo lực tiêu diệt những người không theo chúng, và chỉ sau một thời gian rất ngắn người quốc gia đều bị thanh toán, Việt Minh nắm độc quyền kháng chiến tại miền Bắc.

Trong một lá thư ông Trần Trọng Kim viết năm 1947 gửi ông Hoàng Xuân Hãn có đoạn: "*Tôi vẫn biết việc chống với Pháp chỉ có Việt Minh mới làm nổi, nhưng chỉ tiếc họ quá thiên về chủ-nghĩa cộng-sản. Họ chỉ có một mục-đích là thi hành chủ nghĩa của họ, họ dùng đủ phương diện để đưa người ta vào cái chòng của họ. Sự hành-động của họ ở bên ta cũng như bọn cộng sản đã dùng ở bên Tàu và ở các nước khác, đều theo một lối đúng nhau như hệt. Họ không cần quốc-gia, không cần đạo-đức, nhưng có nhiều người tin ở nghĩa quốc-gia, thì họ lợi dụng*

cái nghĩa quốc-gia để đạt cái chủ-nghĩa của họ. Lừa dối xảo-quyệt đủ đường, cho nên người ta dễ mắc lừa lắm."

Tại miền Nam những lực lượng quốc gia đông hơn, lực lượng Cao Đài và Hòa Hảo mạnh hơn và có tổ chức, nên quyết tâm cướp và nắm chính quyền của cộng sản không đạt được.

Năm 1949 Trung cộng chiếm được Lục Địa, trực tiếp chỉ đạo đảng cộng sản Việt Nam thanh lọc hàng ngũ kháng chiến và tiến hành tiêu diệt tầng lớp chủ nông để nắm độc quyền chính trị.

Chiến tranh mở rộng, Pháp phải dùng giải pháp Bảo Đại lập Chính Phủ Quốc Gia. Đáng tiếc người Pháp vẫn không muốn trao trả hoàn toàn độc lập cho Việt Nam. Chiến tranh gia tăng và kết liễu tại trận Điện Biên.

Mặc cho chính Phủ Quốc Gia từ chối việc phân chia hai miền Nam Bắc, và mặc dầu đã thắng trận Điện Biên cộng sản Việt Nam theo lệnh Liên Xô và Trung cộng ký Hiệp Định Geneve chia đôi đất nước.

Cũng trong hoàn cảnh chia đôi hai nước Đông Đức và Bắc Hàn không sử dụng vũ trang xâm lấn Tây Đức và Nam Hàn, trong khi Bắc Việt bằng mọi giá, "dù phải đốt cháy cả dãy Trường Sơn cũng phải kiên quyết giành cho được miền Nam", chiến tranh leo thang, quân đội Đồng Minh tham chiến.

Miền Nam mặc dù là một quốc gia tự chủ với chính phủ và quốc hội do dân bầu nhưng vì không thể tự lực trong chiến tranh nên bị hai sức ép và kết thúc vào ngày 30-4-1975.

Sức ép mạnh nhất từ người bạn Đồng Minh Hoa Kỳ. Mọi quyết định đều xuất phát từ Tòa Bạch Ốc, Quốc Hội Hoa Kỳ và Ngũ Giác Đài. Quyết định giết Tổng Thống Ngô Đình Diệm lật đổ nền Đệ Nhất Cộng Hòa. Quyết định ngồi thương lượng với Bắc Việt, rút quân và cắt viện trợ cho miền Nam dẫn đến sự sụp đổ của nền Đệ Nhị Cộng Hòa.

Cuộc di cư 1954, Biển cố Mậu Thân, mùa hè đỏ lửa Quảng Trị 1972, đại lộ kinh hoàng tháng 4-1975, rồi làn sóng thuyền nhân sau 1975 chứng minh dân chúng không bao giờ chấp nhận chiến tranh và bạo lực do cộng sản gây ra.

Khi người Mỹ cắt viện trợ và tháo chạy, trong tình trạng thiếu quân cụ khí giới Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa vẫn anh dũng chiến đấu đến phút cuối cùng.

Thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, Thiếu tướng Phạm Văn Phú, Chuẩn tướng Lê Văn Hưng, Chuẩn tướng Trần Văn Hai, Chuẩn tướng Lê Nguyên Vỹ và nhiều binh sĩ Việt Nam Cộng Hòa đã tuân tiết làm tròn 6 chữ TỐ QUỐC, DANH DỰ và TRÁCH NHIỆM.

Ngược lại miền Bắc với quyết tâm xâm chiếm miền Nam, và với sự viện trợ dồi dào của Khối cộng sản Đông Âu, Liên Xô và Trung cộng nên đã trở thành kẻ thắng cuộc.

Nói tóm lại, người cộng sản hiểu rất rõ quyền lực, quyền hành và quyền lợi gắn liền với nhau và khi đã nắm được quyền lực đảng Cộng sản sẽ không bao giờ buông hay chia sẻ cho những thành phần không cộng sản.

Ngay đến các Hiệp Định, Hiệp ước ký kết với Quốc Tế đều bị cộng sản xé bỏ không coi ra gì. Mọi thỏa hiệp hay nhượng bộ do đảng Cộng sản đưa ra đều chỉ là hình thức để họ được tiếp tục cầm quyền.

Thực tế cho thấy sau 70 năm việc phân chia quyền lực và quyền lợi đã trở thành một kết nối chằng chịt đến độ không thể nào tháo gỡ. Ném chuột sợ bể bình, nhưng bình thì cũng chỉ đáng đưa ra bãi rác, là thực trạng đảng Cộng sản Việt Nam. Tình hình thế giới đang thay đổi mang chiều hướng thuận lợi cho công cuộc đấu tranh chung. Mục tiêu của cuộc đấu tranh cần được xác định rõ ràng là lấy lại và trao trả quyền lực cho người dân. Cá nhân hay tổ chức nào đi ngược với mục tiêu nói trên nếu không bị cộng sản tiêu diệt thì cũng sẽ bị bánh xe lịch sử nghiền nát.

Nguyễn Quang Duy
Melbourne, Úc Đại Lợi
27-8-2015

www.vietnamvanhien.net